

Povídání a malování ateistovo věci křesťanských se týkající. Část 18.

Theobald Roggeri je sice z Itálie, ale také toho moc nenamluví. Proto se o něm z literatury moc nedozvíte. Je sice vyučeným obuvníkem, ale řemeslo pověsil záhy na hřebík, majetek rozdál a vydal se do světa sloužit Bohu.

Když jsme spolu „dali řeč“, tak to ovšem bylo zajímavé. Narodil se, jak sám řekl, ve Vicoforte v dnešní provincii Cuneo, na západ od Janova, v roce 1100. A odtud se pak pustil do světa. Prošel snad všechny římské baziliky. Potom se pustil až do Svaté země, a o té umí pěkně vyprávět, pochopitelně až když ho přimějete k rozhovoru. To se zasní a začne povídat – třeba o tom, jak přišel k řece Jordánu poblíž biblického Jericha, ano, toho Jericha, jehož hradby zbourali Židé při svém odchodu z Egypta a na své čtyřicetileté anabázi po Sinajské poušti. Stačilo jim k tomu prý jen zatroubit. No nevím, ale u Domažlic také stačil chorál a nepřítel se zhroutil, takže možné je všechno. A to ještě starozákonní text hovoří o tom, že Hospodin zastavil tok Jordánu, aby se jeho vyvolený lid dostal na druhou stranu a mohl to Jericho dobýt. U Hospodina by nás to nemělo překvapovat, ten je tím pověstný a má podobné zásahy do běhu přírody, kterou si stvořil, v popisu práce.

Ovšem pro Theobalda bylo důležitější, že tu na břehu Jordánu poblíž Hory pokušení křtil Jan Křtitel a to dokonce i Ježíše Krista. To je však velmi zajímavý příběh z Nového zákona, neboť se tím vlastně říká, že ústřední postava křesťanské víry původně vůbec křesťanem nebyla. Však také do té doby mnozí považovali za Spasitele právě Jana Křtitele, a byl to on, kdo to odmítl a ukázal na Krista, ale to už je, jak se říká, jiný příběh.

Město Jericho a Hora pokušení v pozadí přečkaly nakonec věky a existují dodnes, a Jordán, ač pomalu vysychá, stále ještě teče. Jen poutníci tam nemusí chodit z Evropy pěšky a klidně si letí třeba letadlem a s cestovní kanceláří. Pořídí to za několik hodin, zatímco Theobaldovi a dalším poutníkům ta pěší pouť trvala měsíce a někdy i roky.

Tím ovšem putování Theobaldovo neskončilo, a on pak došel až na druhý „konec světa“, do španělského poutního místa Santiago de Compostela, spojeného s postavou apoštola a misionáře sv. Jakuba Staših. (Santiago = Svatý Jakub, nedávno jeden vzdělanec v soutěži Kde domov můj nevěděl, s kterým světce je toto poutní místo spojeno.)

Pozemská pouť Theobaldova skončila v r. 1150 v italské Albě, ale jste-li všímaví, můžete ho na svých cestách potkat i dnes. O jeho svatosti s ním nemluvte, on je zatím „jenom“ blahosladený, ale třeba se prohlášení za svatého také dočká. Církev svatá katolická nikam nespěchá, běžně operuje s termínem „věčnost“ a pár set let pro ni nic neznamená. To jen dnes hojně rozšířený český hlupák si myslí, že církve (nejlépe všechny) zaniknou ještě v tomto desetiletí.

